

Doživljaj deda Martina

(Vesela božična zgodba)

V gorski vasi pod Gorjanci je živel v svoji napol podrti kočici stari ded Martin z vnukom Markom. Bil je kreposten in pravičen mož, moder, vedno dobrosrčen in vesel, toda imel je napako, da je slepo veroval v čarovnice in volkodlake. Kadar so vaščani pripovedovali, da so videli ponoči ob luninem svitu plesati vile po poljanah in volkodlake stati na razpotjih, takrat je stari Martin vselej ves trepetal od strahu in se po takih razgovorih več dni ni upal v gozd.

Prišla je zima in vedno bolj se je približeval božič. Vaščani so vsak dan hodili v gozdove sekati smrečice, ki so jih vozili potem v mesto naprodaj. Sneg je naletaval v gostih kosmih in krasil visoke jelke in smreke z lepim svetlobelim nakitom.

Nekega meglenea popoldne se je tudi stari Martin odpravil v gozd, da bi posekal za svojega vnuka božično drevesce. Oblekel si je topel kožuh, vzel sekuro in steklenico žganja ter krenil v bližnji les; svojemu vnučku pa je naročil, naj varuje dom in skuha večerjo. Bilo je zelo mraz in gosta megla se je spuščala na okolico. Toda Martin je vtaknil roke v tople žepe in krepko stopil. Sneg mu je škripal pod nogami, bele snežinke so prhutale okoli njega in mu sedale na

brado. Toda ded je korakal dalje, globoko zamišljen. Bal se je, da bi srečal v gozdu čarovnico ali volkodlaka.

Nenadoma — megla je bila čezdalje gostejša — udari z nosom v neko deblo ter se zvrne na tla.

»Ti preklicana čarovnica!« zavpije jezno, se pobere in odide dalje, držeč se za otekli nos.

Kmalu je došel do prvih večjih dreves v gozdu. Vse okoli njega so stali molčeči gozdni velikani, pokriti s snegom, ki je blestel kakor milijon drobnih kristalov. Martin se je oziral na vse strani okoli sebe in opazil nedaleč nekaj primernih smrečic, ki so štrlele iz visokega snega.

Mrak se je že pričel spuščati na gozd. Martin prikoraca v globokem snegu do smrečic in izbere najlepšo; še prej pa krepko potegne iz steklenice, da bi mu šlo delo hitreje izpod rok. Težko je sekal in noč je že bila, ko je bil gotov. Utrujen je sedel na štor, da bi si malo odpočil. Gozd je bil že čisto teman, le sneg se je tajinstveno svetil. Martin je drhtel od strahu. Spet se je domislil čarovnic, zato je brž malo nagnil steklenko, da bi ga ne bilo strah. Drevje je dobivalo čudne oblike, posebno pa je Martinu padel v oči neki grm, ki je bil zelo podoben grbavi ženi.

Povsod je vladala grobna tišina in Martin je zaprl oči. Nenadoma se mu je zazdelo, da se je oni čudni grm stresel. Ded je hotel odpreti oči, pa jih ni mogel, ker je bil že malo omamljen od žganja. Le skozi napol odprte veke je videl, kako se je grm vedno bolj premikal in

se naposled izpremenil v čarovnico, ki je jela stopicati proti njemu. Nato se je še hripavo zasmejala, dvignila grčavo palico in zamahnila... Zdajci je Martin padel s panja in se prebudil iz dremavice.

Pogledal je grm, ki je še vedno stal na istem mestu, in poskočil na noge. Pograbil je posekano drevesce in urnih korakov odhlačal iz tega strašnega gozda. Ko je prišel na plano, se je olajšan oddahnil, toda še vedno je ves drhtel od strahu.

Naposled dospe do svoje kočice, kjer pa spet ves preplašen obstane. Pred njim stoji bela prikazen z nekako palico v roki. Martinu zaklecnejo kolena, zgrudi se v sneg ter zamiži. »Sedaj mi ni več pomoči!« trepetaje pomisli. Po dolgem času pa se vendar ojunači in odpre oči. Pred njim stoji, smejoč se na vse grlo, njegov sosed Klemen v belem ovčjem kožuhu. Martin se

zagleda vanj, vstane, vzame drevesce in sekiro, smukne osramočen v svojo kolibo in zaloputne vrata.

Pred začudenim sosedom pa je ležala v snegu prazna starčeva steklenica...

Legenda o Mariji in liliji

*Ko se je Jezušček rodil,
je betlehemski kralj Herod
nedolžni ves otroški rod
na nekem slavju pomoril.*

*Iz mesta betlehemskega
je pobegnila mati božja
v družbi svojega moža,
tesarja galilejskega.*

*Na mestnih vratih Betlehema
Herodova ju straža ustavi,
obrnjena k Mariji pravi:
»Kaj pod ruto skrivaš, žena?«*

*Hudo zadelo je Marijo
in Jožefa je strah oblil,
pa je le-to spregovoril:
»Nedolžno belo lilijo.«*

*Ko je Marija ruto snela,
se čudež je zgodil:
Tam, kjer je preje Jezus bil,
je lilija dehtela...*

Lojze Županc